

Хліб

Хуан Рамон Хіменес

Я казав тобі, Платеро, що душа Моґера — вино, чи не так? Ні, душа Моґера — хліб. І сам Моґер, наче пшенична хлібина, всередині білий, мов м'якушка, а зовні — смагляве наше сонце! — золотавий, немов хрустка скоринка.

Опівдні, коли припікає сонце, все містечко починає куритися й пахнути сосною та хлібом. Усе розкривається й рухається. Ніби величезний рот їсть величезну хлібину. І від усього віє хлібом — від оливкової олії, юшки, сиру й винограду, — лишаяючи присмак поцілунку; хлібом дихають вино, соус, м'ясо і сам хліб — такий хлібний. Часто він сам-один, мов надія, або приправлений нездійсненням...

Риплять фургончики, а візник біля прочинених дверей плескає в долоні й вигукує:
— Сві-і-і-жий хліб!..

І чути, як із глухим перестуком б'ються хлібини об булки, круглі паляниці об бублики, падаючи в кошики, підняті оголеними руками...

І жебрацькі діти відразу дзвонять біля дверних ґрат або брязкають клямками й протяжно скиглять у напівтемряву:

— Хоч трі-і-ішечки хлі-і-іба!..